

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 721/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mgr. Jozef Vida, s. r. o., Turecká 36, Nové Zámky, v mene ktorej koná advokát Mgr. Jozef Vida, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 126/2015 a jeho uznesením č. k. 6 Tos 126/2015-2410 zo 17. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 126/2015 (ďalej len „konanie krajského súdu“) a jeho uznesením č. k. 6 Tos 126/2015-2410 zo 17. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že 13. marca 2013 Krajská prokuratúra v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) požiadala príslušný kompetentný úrad Nemeckej spolkovej republiky o poskytnutie právnej pomoci vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Krajská prokuratúra s odvolaním sa na čl. 1 ods. 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach podpísaného 20. apríla 1959 v Štrasburgu, čl. 4 ods. 1 Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie vypracovaného Radou v súlade s čl. 34 Zmluvy o Európskej únii, podpísaného 29. mája 2000 v Bruseli, čl. 2 Protokolu k Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie vypracovaného Radou v súlade s čl. 34 Zmluvy o Európskej únii zo 16. októbra 2001 v Luxemburgu, ako aj na čl. 15 ods. 1 a čl. 16 Dohovoru o praní špinavých peňazí, vyhľadávani, zaistení a konfiškácii ziskov z trestnej činnosti a o financovaní terorizmu prijatého 16. mája 2005 vo Varšave žiadala v rámci právnej pomoci okrem iného aj zaistenie peňažných prostriedkov, ktoré sa v tom čase mali nachádzať na účte [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „banka [REDACTED]“), a to pre účely trestného konania, pretože zistené skutočnosti nasvedčovali tomu, že pochádzajú z trestnej činnosti. Po poskytnutí informácie o zaistení týchto peňažných prostriedkov mal byť dodatočne dohodnutý ďalší postup nakladania s uvedenými financiami. Zároveň krajská prokuratúra žiadala zadovážiť výpisy z ďalších peňažných ústavov Spolkovej republiky Nemecko, a to na účely ustálenia, kde sa nachádza suma 319 000 €.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že zo záverečnej správy z vyšetrovania riaditeľa polície Krajského kriminálneho úradu v Berlíne z 18. novembra 2013 vyplýva, že krajská prokuratúra bola informovaná, že na žiadosť nemeckej prokuratúry Okresný súd Tiergarten v Berlíne sp. zn. (353 Gs) 214 AR 467/13 (4970/13) uznesením z 25. októbra 2013 nariadil

zhabanie pohľadávky v sume 282 000 € z účtu [REDACTED], ktorý patrí sťažovateľke na účel pomoci, t. j. vrátenia týchto finančných prostriedkov poškodeným. Toto uznesenie bolo vykonateľné v ten istý deň prostredníctvom zhabania pohľadávky. Okresný súd Tiergarten v Berlíne v predmetnom uznesení uviedol, že vo vyhlásení poddlužníka banka uviedla, že zhabanie bolo uznané, avšak nie je k dispozícii dostatočný zostatok na uspokojenie celej pohľadávky. Podľa telefonickej informácie banky bolo zaistených 252 000,88 €. Po oznámení o zhabaní bol zostatok 29. októbra 2013 z technických dôvodov interne v rámci banky [REDACTED] odoslaný na účet sťažovateľky.

Sťažovateľka proti už uvedenému uzneseniu Okresného súdu Tiergarten v Berlíne podala sťažnosť. Krajský súd v Berlíne uznesením sp. zn. 506 Qs 8/14 z 11. februára 2014 zamietol jej sťažnosť z 25. októbra 2013. Sťažovateľka uvádza, že *„v predmetnom uznesení bolo vyzdvihnuté, že sťažovateľka nie je postavená mimo právnu ochranu. Krajský súd v Berlíne konštatoval, že viac-menej záleží na sťažovateľke, aby predkladala písomnosti vo svojej záležitosti príslušným miestam v Slovenskej republike a tieto podnietila k opätovnému prehodnoteniu dôkazov a stiahnutiu žiadosti o právnu pomoc. V závere uznesenia Krajský súd v Berlíne poukázal na skutočnosť, že napadnutie rozhodnutia o zaistení, pričom aj urýchlenie vybavovania, je potrebné vykonať súdmi štátu, ktorý rozhoduje pričom sa odvolal na článok 11 ods. 2 Rámcového rozhodnutia Rady 2003/577 JI zo dňa 22. 07. 2003 o vykonávaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii (v Slovenskej republike známe pod číslom 2003/577/SVV).“*.

Prípisom sp. zn. 214 AR 467/13 z 18. júna 2014 najvyšší prokurátor v Berlíne informoval krajskú prokuratúru o vybavení žiadosti o právnu pomoc (2 Kn 135/13-4) a zároveň uviedol, že *„zhabanie vkladov na účte sťažovateľky je v súlade s nemeckým právom. Záverom konajúci nemecký prokurátor požiadal Krajskú prokuratúru Trnava, aby bez meškania oznámila, ak by z jej strany nebol záujem o zaistenie a zhabaná pohľadávka môže byť opäť uvoľnená. V opačnom prípade žiadal konajúci nemecký prokurátor, aby im Krajská prokuratúra v Trnave tak ako jej to okolnosti dovoľia, doručila právoplatné rozhodnutie o zhabaní, konfiškácii alebo prepadnutí zaisteného majetku.“*.

Sťažovateľka uvádza, že prípis Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odboru kriminálnej polície sp. zn. KRP-122/1-VYS-TT-2014 z 9. septembra 2014, v ktorom bola upovedomená o tom, že jej boli zaistené peniaze nemeckými orgánmi pre účely trestného konania, prevzala až 20. októbra 2014.

Sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného zástupcu podala 24. marca 2015 krajskej prokuratúre žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku, v ktorej poukázala predovšetkým na absenciu zákonného postupu pri zaisťovaní jej peňažných prostriedkov, teda na absenciu príkazu na zaistenie peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj na vedomosť orgánov činných v trestnom konaní o zaistení peňažných prostriedkov sťažovateľky.

Krajská prokuratúra jej na uvedenú žiadosť odpovedala prípisom z 30. marca 2015, v ktorom vo veci konajúci prokurátor uviedol, že k zaisteniu peňažných prostriedkov sťažovateľky nedošlo podľa § 95 Trestného poriadku, ale na základe výsledku právnej pomoci dožiadaného štátu, t. j. medzinárodného práva a práva Spolkovej republiky Nemecko, ktorého kompetentné orgány už dôvodnosť a zákonnosť daného postupu posúdili a v celom rozsahu odobrili. *„Zároveň uviedol, že nie je v kompetencii tunajších orgánov činných v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku bezprostredne rozhodnúť o zrušení zaistenia takýchto finančných prostriedkov, ale pre naplnenie zákonného postupu bude nevyhnutné, aby došlo primárne k vyhodnoteniu legálnosti týchto prostriedkov v príslušnom konaní, čím je ich ďalší osud bezprostredne spätý s ukončením trestnej veci obvineného. Ďalej upriamil pozornosť na ustanovenie § 7 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní ale aj súd posudzujú samostatne predbežné otázky. Konajúci prokurátor v predmetnom upovedomení zdôraznil, že až po obdržaní výsledkov právnej pomoci zo SRN dňa 14. 08. 2014 tunajšie orgány zistili všetky rozhodné skutočnosti týkajúce sa účtov (majiteľ, stav a pod.) a preto iba potom mohli dotknutú osobu – sťažovateľku s daným stavom oboznámiť. Zároveň uviedol, že forma upovedomenia o zaistení predmetných peňažných prostriedkov vyšetrovatelkou nevykazuje žiadne znaky nezákonnosti.“*

Sťažovateľka ďalej uvádza, že keďže jej splnomocnený zástupca nemohol akceptovať argumentáciu konajúceho prokurátora krajskej prokuratúry uvedenú v prípise z 30. marca 2015, podal 5. mája 2015 žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov sťažovateľky na Okresnom súde Galanta (ďalej len „okresný súd“). Konanie bolo v tom čase na okresnom súde vedené pod sp. zn. 29 T 59/2015, pretože 1. apríla 2015 podal konajúci prokurátor v tejto trestnej veci na okresnom súde obžalobu. V predmetnej žiadosti mal splnomocnený zástupca okrem iného poukázať na to, že *«v podaní Najvyššieho prokurátora v Berlíne spis. zn. 214 AR 467/13 z 18. 06. 2014 adresovanom Krajskej prokuratúre Trnava k spis. zn. 2 Kn 135/13-4 dozorujúci prokurátor apeloval, aby Krajská prokuratúra Trnava tak ako jej to okolnosti dovoľia doručila na úrad Najvyššieho prokurátora v Berlíne právoplatné rozhodnutie o zhabaní, konfiškácii alebo prepadnutí zaisteného majetku a teda príkaz na zaistenie v zmysle článku 4 ods. 1 Rámcového rozhodnutia rady č. 2003/577/SVV resp. § 7 ods. 1 zák. č. 650/2005 Z. z. resp. § 95 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok»*. Splnomocnený zástupca mal tiež poukázať na *«paradoxnú situáciu kedy Krajský súd v Berlíne odkazoval sťažovateľku na napádanie neexistujúceho rozhodnutia t. j. príkazu na zaistenie. V žiadosti ďalej splnomocnený zástupca uviedol, že práve s prihliadnutím na podanie Najvyššieho prokurátora v Berlíne spis. zn. 214 AR 467/13 z 18.06.2014 adresovanom Krajskej Prokuratúre Trnava k spis. zn. 2 Kn 135/13-4 a na Uznesenie Krajského súdu v Berlíne číslo spisu 506 Qs 8/14 zo dňa 11. 02. 2014 je zrejmá opodstatnenosť námietok ohľadom absencie Príkazu na zaistenie v zmysle článku 4 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady 2003/577/SSV, resp. v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 650/2005 Z. z. resp. § 95 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok a dôvodnosť pochybností o správnom procesnom postupe zaistenia peňažných prostriedkov zo strany orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní. Splnomocnený zástupca poukázal, že sú hrubým spôsobom porušované majetkové a občianske práva sťažovateľky garantované Ústavou SR ako aj Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Rím, 04.11.1950 (ďalej len „EDLP“) t. j. predpis č. 209/1992 Zb. a to najmä právo na pokojné užívanie majetku – článok 1 Dodatkového protokolu EDLP, Paríž, 20. 03. 1952...»*. V závere žiadosti splnomocnený zástupca žiadal *„per analogiam § 95 ods. 8 Trestného poriadku, aby Okresný súd Galanta bezodkladne rozhodol o predloženej žiadosti a nakoľko žiaden príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov neexistuje upovedomil*

o tejto skutočnosti kompetentné nemecké orgány aj spolu so žiadosťou o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov“.

Okresný súd uznesením č. k. 29 T 59/2015-2308 z 8. júla 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zrušil zaistenie finančných prostriedkov nachádzajúcich sa na účtoch sťažovateľky. Sťažovateľka uvádza, že v odôvodnení uznesenia okresný súd poukázal na v tejto sťažnosti už spomenuté skutočnosti a zároveň uviedol, že základným predpokladom zákonnosti a použiteľnosti dôkazu je spôsob vykonania procesného úkonu, ktorým sa získava a musí byť vykonaný v súlade s právom dožiadaného i dožadujúceho štátu. Okresný súd podľa sťažovateľky správne vyhodnotil, že k zaisteniu peňažných prostriedkov v Nemeckej spolkovej republike došlo na základe dožiadania krajskej prokuratúry, na základe ktorého Okresný súd Tiergarten v Berlíne nariadil zhabanie pohľadávky v sume 282 000 € sťažovateľke v nemeckej úverovej banke [REDAKOVANÉ] pričom nemecký súd pri tomto zaistení postupoval podľa svojho vnútroštátneho práva. Okresný súd tiež skonštatoval, že k zaisteniu peňažných prostriedkov v cudzine v danom prípade došlo v rozpore s právom dožadujúceho štátu, a teda v rozpore s Trestným poriadkom a v rozpore so zákonom č. 650/2005 Z. z. o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok a zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazu v Európskej únii“), a z toho dôvodu žiadosti sťažovateľky vyhovel. V závere uznesenia okresný súd ozrejmil, že po právoplatnosti uvedeného uznesenia budú justičné orgány dožiadaného štátu o zrušení zaistenia upovedomené.

Proti uzneseniu okresného súdu 22. júla 2015 podal vo veci konajúci prokurátor krajskej prokuratúry sťažnosť. Podľa sťažovateľky táto sťažnosť v rozpore s § 189 ods. 3 Trestného poriadku neobsahovala odôvodnenie, resp. v odôvodnení si konajúci prokurátor svojvoľne určil lehotu 10 pracovných dní na doručenie podrobného odôvodnenia sťažnosti. Predmetnú sťažnosť prokurátor krajskej prokuratúry odôvodnil podaním z 30. júla 2015. Sťažovateľka uvádza, že v odôvodnení konajúci prokurátor namietal, že okresný súd

pri svojom rozhodovaní zjavne nevyhodnotil skutočnosť, že dožiadanie o právnu pomoc konajúcej krajskej prokuratúry z 13. marca 2013 sa opiera o už citované články medzinárodných dohovorov a zmlúv. Sťažovateľka uvádza, že vo veci konajúci prokurátor vyjadril názor, že uvedené ratifikované medzinárodné zmluvy sú legitímnym rámcom pre zabezpečenie stavu a dôkazov vyžadovaných tuzemským právnym poriadkom; v čase dožiadania o právnu pomoc konajúca prokuratúra nemala ani možnosť identifikovať konkrétny účet, na ktorom sa predmetné finančné prostriedky v tom čase nachádzali; v uvedenom prípade došlo iba k vykonaniu priameho zaist'ovacieho úkonu slúžiacemu k zamedzeniu prevedenia podozrivých finančných prostriedkov na ďalšie neznáme účty, čo prirovnal k väzobnému stíhaniu. S poukazom na § 23 zákona o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii konajúci prokurátor konštatoval, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol v predmetnej veci zákonný a vecne správny a že až po právoplatnom rozhodnutí v trestnej veci obvineného bude môcť byť reálne rozhodnuté o osude zaistených finančných prostriedkov. V závere konajúci prokurátor poukázal na „*procesný nedostatok prvostupňového rozhodnutia, keď z pohľadu medzinárodného práva je neprípustné direktívne v zmysle práva SR nariaďovať subjektom nachádzajúcich sa mimo územnej pôsobnosti právneho poriadku SR, rešpektovanie súdnej inštitúcie SR*“.

Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu. Sťažovateľka uvádza, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia deklaroval, že sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry bola podaná riadne a včas a z toho dôvodu sa oboznámil s argumentmi v nej obsiahnutými a následne skonštatoval, že okresný súd nepostupoval zákonným spôsobom, keď na základe opakovaných žiadostí sťažovateľky rozhodol o zrušení zaistených finančných prostriedkov; na takýto postup podľa názoru konajúceho prokurátora krajskej prokuratúry nemal žiadny dôvod. Podľa krajského súdu boli v plnej miere akceptovateľné argumenty krajskej prokuratúry v podanej sťažnosti, ako aj argumenty obsiahnuté vo vyjadrení vypracovanom poškodenou stranou. Krajský súd si tieto argumenty v plnej miere osvojil, pretože ich považoval za priliehavé a súladné so skutočným stavom v danej veci tak, ako sa táto vec chronologicky vyvíjala v prípravnom konaní, a nepovažoval za potrebné tieto argumenty

podrobne opakovať. Sťažovateľka ďalej uvádza, že krajský súd „*podotkol, že okresný súd nebol oprávnený postupovať v danom prípade podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku, pretože tento postup sa viaže na postup uvedený v § 95 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, ktorý postup však v danom prípade nebol zvolený, ale bolo postupované podľa medzinárodných zmlúv, ktoré boli citované jednak v sťažnosti krajského prokurátora, ale hlavne vo vyjadrení poškodenej strany. Krajský súd v Trnave vyjadril názor, že uznesením Okresného súdu Galanta je dotknutá kontinuita v právnych prameňoch pri rozhodovaní o predmetných finančných prostriedkoch, pretože Okresný súd Galanta si zamenil práva a povinnosti stanovené Trestným poriadkom s právami a povinnosťami uvedenými v spomínaných medzinárodných zmluvách. Krajský súd v Trnave sa obmedzil na to, že zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu Galanta s tým, že úlohou okresného súdu je postupovať v štandardnom súdnom konaní a rozhodovať hlavne o vine a treste obžalovaného, resp. o jeho nevine a vo vykonávaní dôkazov za týmto účelom.*“.

Sťažovateľka je toho názoru, že už uvedeným postupom krajskej prokuratúry, ako aj postupom krajského súdu a jeho uznesením došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

Za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru sťažovateľka považuje v prvom rade skutočnosť, že sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry neobsahovala riadne odôvodnenie. Podľa sťažovateľky svojvoľné určenie lehoty na podanie podrobného odôvodnenia nemožno akceptovať. Sťažovateľke ani nie je zrejmé, aké podrobné odôvodnenie mal prokurátor krajskej prokuratúry na mysli, keďže v sťažnosti neuviedol jediný dôvod jej podania. Zastáva názor, že sťažnosť síce bola podaná včas, no nebola riadne odôvodnená, a preto ju mal krajský súd vyhodnotiť ako neprípustnú.

Zároveň k porušeniu označených práv podľa sťažovateľky došlo aj tým, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je neprijateľné, absurdné, arbitrárne a nezákonné. Uvedené sťažovateľka odôvodňuje takto:

- postup pri zaistovaní predmetných finančných prostriedkov v zmysle medzinárodných dohovorov, resp. zmlúv citovaných v sťažnosti prokurátora krajskej prokuratúry a vo vyjadrení poškodenej strany nebol krajskou prokuratúrou v prípravnom konaní dodržaný, preto je neakceptovateľný argument konajúceho prokurátora krajskej prokuratúry, že vytvoril legitímny rámec pre zabezpečenie stavu a dôkazov vyžadovaný vnútroštátnym právnym poriadkom;

- z dohovorov, na ktoré sa odvoláva krajská prokuratúra vo svojej žiadosti z 13. marca 2013, je otázka zaistenia peňažných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti osobitne riešená len v Dohovore o praní špinavých peňazí, vyhľadávaní, zaistení a konfiškácii ziskov z trestnej činnosti a o financovaní terorizmu, pričom krajská prokuratúra podľa sťažovateľky z uvedeného dohovoru použila v procese zaistovania len tie ustanovenia, ktoré považovala pri zaistení za vhodné, bez posudzovania dohovoru ako celku a povinnosti uložené dohovorom odignorovala, v opačnom prípade by bola príslušná na začatie konania o „konfiškácii“ podľa vnútroštátneho poriadku, a teda na postup podľa § 95 a nasl. Trestného poriadku;

- neobstojí argument krajskej prokuratúry, že v čase dožiadania nemali tunajšie orgány možnosť ani identifikovať konkrétny účet, na ktorom sa údajne vylákané finančné prostriedky mali nachádzať, pretože po vybavení právnej pomoci nemeckou stranou krajskej prokuratúre nič nebránilo postupovať v zmysle spomenutého dohovoru, resp. vydať príkaz na zaistenie podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku alebo postupovať podľa zákona o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazu v Európskej únii;

- krajská prokuratúra neposkytla sťažovateľke v prípravnom konaní žiadne inštrukcie o možnosti podania opravného prostriedku proti zaisteniu predmetných finančných prostriedkov;

- krajský súd podľa sťažovateľky prehliadol, že v spomenutom dohovore je „v článku 8 ustanovená povinnosť strán dohovoru prijať potrebné legislatívne a iné opatrenia, aby strany dotknuté opatreniami podľa článkov 3, 4 a 5 Dohovoru a inými príslušnými ustanoveniami 1. oddielu III. kapitoly Dohovoru mali účinné opravné prostriedky na ochranu svojich práv“, prehliadol aj to, že Krajský súd v Berlíne vo svojom uznesení odkázal sťažovateľku na napádanie neexistujúceho rozhodnutia o zaistení a predkladanie písomností v jej záležitosti príslušným orgánom na Slovensku, preto zastáva názor, že jej

žiadosť o zrušenie zaistenia bola opodstatnená a uznesenie okresného súdu správne a zákonné;

- tvrdenie krajského súdu o stotožnení sa s argumentmi krajskej prokuratúry je podľa sťažovateľky zarážajúce a jeho akceptovanie argumentov poškodenej strany zase zmätočné. Podľa sťažovateľky akceptovaním argumentov konajúceho prokurátora krajskej prokuratúry v plnej miere ju krajský súd postavil mimo akúkoľvek právnu alebo súdnu ochranu.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal tento nález:

„1. *Základné právo [redacted], bytom [redacted], [redacted], na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod spis. zn. 6 Tos/126/2015-2410 porušené bolo.*

2. *Uznesenie Krajského súdu v Trnave spis. zn. 6 Tos/126/2015-2410 z 28. 02. 2012 (správne má byť 17. 9. 2015, pozn.) sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

3. *[redacted], bytom [redacted], [redacted], sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume vo výške 7000,00 EUR (slovom sedem tisíc eur), ktoré je Krajský súd v Trnave povinný [redacted] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).*

4. *[redacted], bytom [redacted], [redacted], sa priznávajú trovy konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 296,44 €, a to za dva úkony právnej služby – prevzatie veci a príprava a spísanie sťažnosti na Ústavný súd, 2 x 139,83 € + paušál 2 x 8,39 €, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky vedený v banke [redacted], a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“*

Požadovanú sumu finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje jednak tým, že jej bola spôsobená materiálna ujma spočívajúca vo vzniknutých trovách, ako aj v súvislosti s ďalšími prostriedkami právnej ochrany, ktoré využila, a tiež

aj nemateriálna ujma vo forme výrazného zhoršenia jej zdravotného stavu, ktoré podľa nej priamo súviselo s nezákonným postupom krajskej prokuratúry a krajského súdu. Sťažovateľka poukazuje na to, že len úroky z omeškania zo zaistenej sumy prevyšujú požadovanú čiastku primeraného finančného zadosťučinenia, a tiež na to, že je osobou vyššieho veku „*a prináleží jej osobitná ochrana práv a právom chránených záujmov nielen v zmysle Trestného zákona a preto formou primeraného finančného zadosťučinenia požaduje vyšší stupeň ochrany porušených základných práv*“.

Dňa 30. júna 2016 sťažovateľka doručila ústavnému súdu ďalšie podanie, ktorým ústavný súd žiada vzhľadom na jej rýchlo sa zhoršujúci zdravotný stav o konanie vo veci jej sťažnosti.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa judikatúry ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením. Podľa názoru sťažovateľky porušenie označených práv spočíva jednak v tom, že sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry neobsahovala riadne odôvodnenie, a preto ju mal krajský súd vyhodnotiť ako neprípustnú, a tiež v tom, že napadnuté uznesenie krajského súdu je neprijateľné, absurdné, arbitrárne a nezákonné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek obvinenie proti nemu...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013). Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré

ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 13/01, II. ÚS 193/2010). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné zase uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 792/2013).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, ktorá spočívala v tom, že keďže krajská prokuratúra v lehote na podanie sťažnosti predložila neodôvodnenú sťažnosť, mal krajský súd jej sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú, ústavný súd uvádza:

Okresný súd uznesením zrušil zaistenie finančných prostriedkov nachádzajúcich sa na účtoch sťažovateľky. Predmetné uznesenie bolo krajskej prokuratúre doručené 20. júla 2015, ktorá proti nemu 22. júla 2015 podala sťažnosť, v ktorej uviedla, že podrobné odôvodnenie sťažnosti doručí v lehote desiatich pracovných dní. Následne krajská prokuratúra doručila okresnému súdu podrobné odôvodnenie sťažnosti prípisom č. k. Kv 21/13-136 z 30. júla 2015. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že toto odôvodnenie sťažnosti bolo okresnému súdu doručené 3. augusta 2015.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku... Uznesenie súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku sa sťažnosť podáva orgánu, proti ktorého uzneseniu smeruje, a to do troch dní od oznámenia uznesenia, s výnimkou sťažnosti proti uzneseniu o nevzatí do väzby.

Podľa § 189 ods. 3 Trestného poriadku ak podáva sťažnosť prokurátor, štátny orgán starostlivosti o mládež alebo obhajca za obvineného alebo vo vlastnom mene, musí byť sťažnosť zároveň odôvodnená, s výnimkou sťažnosti prokurátora proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že sťažnosť bola prípustná proti uzneseniu okresného súdu, ktorým zrušil zaistenie finančných prostriedkov na účtoch

sťažovateľky. Prokurátor krajskej prokuratúry predmetnú sťažnosť zahlásil v zákonnej lehote a následne 3. augusta 2015 doručil okresnému súdu aj jej odôvodnenie.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že aj keď povinnosť prokurátora odôvodniť sťažnosť vyplýva priamo z § 189 ods. 3 Trestného poriadku, toto ustanovenie nespája so skutočnosťou, že prokurátor neodôvodní svoju sťažnosť v lehote 3 dní od oznámenia uznesenia, proti ktorému sťažnosť smeruje (lehota ustanovená v § 187 ods. 1 Trestného poriadku, pozn.), jej neprípustnosť v zmysle § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Správnosť tohto výkladu nepriamo potvrdzuje aj § 192 ods. 1 Trestného poriadku a v ňom obsiahnutý tzv. obmedzený revízny princíp, podľa ktorého nadriadený orgán na základe sťažnosti preskúmava jednak napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na to, či sú v sťažnosti konkretizované, alebo nie). Ak v sťažnosti nie je špecifikované, ktorý konkrétny výrok sa ňou napáda, nadriadený orgán preskúma všetky výroky napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ (v tomto prípade prokurátor, pozn.) mohol sťažnosť podať, aj konanie predchádzajúce týmto výrokom.

Navyše z judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že všeobecný súd zamietne sťažnosť ako neprípustnú vtedy, ak je podaná proti uzneseniu, proti ktorému Trestný poriadok sťažnosť neprípúšťa. Trestný poriadok však nevyklučuje, aby včas podaná sťažnosť proti uzneseniu, ktorému je sťažnosť prípustná, vzhľadom na krátku zákonnú lehodu na jej podanie oprávnená osoba nemohla odôvodniť aj dodatočne, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jej podanie. K takémuto postupu dochádza najčastejšie v tých prípadoch, ak si odôvodnenie sťažnosti vyžaduje dlhší čas ako tri dni.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky neexistuje medzi namietaným postupom krajského súdu a základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru taká príčinná

súvislosť, ktorá by signalizovala možné porušenie týchto práv, a preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že napadnuté uznesenie krajského súdu je neprijateľné, absurdné, arbitrárne a nezákonné, pretože krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu, ktoré podľa sťažovateľky bolo správne, ústavný súd najskôr poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Krajský súd podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil takto: *«... Na základe sťažnosti krajského prokurátora, ktorá bola riadne a včas podaná sa oboznámil krajský súd s argumentmi krajského prokurátora, a to v nasledovnom znení:*

Podľa názoru krajského prokurátora okresný súd pri svojom rozhodovaní zjavne nevyhodnotil skutočnosť, že dožiadanie o právnu pomoc krajskej prokuratúry zo dňa 13.03.2013 do Spolkovej republiky Nemecko sa opiera o článok 1 ods. 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, konkrétne o článok 4 ods. 1 Dohovoru vypracovaného v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii. Uvedené ratifikované medzinárodné zmluvy sú legitímnym rámcom pre zabezpečenie stavu a dôkazov vyžadovaných tuzemským právnym poriadkom (§ 531 a nasl. v spojení s § 119 ods. 2 Trestného poriadku k vyššie naznačenému postupu orgánov činných v trestnom konaní).

Naopak právnu normu označenú Okresným súdom v Galante podľa § 3 ods. 1 zákona č. 650/2005 Z. z. je možné aplikovať a príkaz na zaistenie vydať iba na účely zaistenia majetku, ak má byť predmetom prepadnutia majetku, alebo zaistenia dôkazov.

Žiadna z týchto zákonných podmienok však splnená v predmetnej veci nie je. Orgány činné v trestnom konaní nemali dokonca možnosť ani identifikovať konkrétny účet,

na ktorom sa vylákané finančné prostriedky v tom čase nachádzali a nemali ani ďalšie údaje spôsobilé k postupu podľa daného zákona. K zaisteniu finančných prostriedkov tak v tomto prípade nedošlo ani z dôvodu, že by mali byť prostriedky predmetom prepadnutia, ani z dôvodu zaistenia dôkazov. Došlo iba k vykonaniu priameho zaisťovacieho úkonu slúžiacieho k zamedzeniu prevedenia podozrivých finančných prostriedkov na ďalšie neznáme účty. V tomto prípade sú dôkazmi nie samotné finančné prostriedky na účte, ale listinné materiály banky, takže žiadne zaistenie prostriedkov cez zákon č. 650/2005 Z. z. možné nebolo.

Aj s poukazom na § 23 zákona č. 650/2005 Z. z. o vykonaní príkazu na zaistenie majetku, alebo dôkazov v Európskej únii, podľa ktorého týmto zákonom nie je dotknutý postup justičných orgánov Slovenskej republiky podľa medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, krajský prokurátor má za to, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol v predmetnej veci zákonný a vecne správny.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prokurátor je toho názoru, že až po právoplatnom rozhodnutí trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ] bude môcť byť reálne rozhodnuté o osude zaistených finančných prostriedkov a následne na základe tohto rozhodnutia požiadaná nemecká strana o konkrétne naloženie s danými finančnými prostriedkami. V závere sťažnosti krajský prokurátor tiež poukazuje na procesný nedostatok I. stupňového rozhodnutia v tom smere, že z pohľadu medzinárodného práva bez odkazu na konkrétne ustanovenie medzinárodnej zmluvy je neprípustné direktívne v zmysle práva Slovenskej republiky nariadiť subjektom nachádzajúcim sa mimo územnej pôsobnosti právneho poriadku SR rešpektovanie rozhodnutia súdnej inštalácie SR.

S prihliadnutím na tieto skutočnosti, krajský súd (správne má byť krajský prokurátor, pozn.) navrhol, aby II. stupňový súd podľa § 194 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a uložil I. stupňovému súdu, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd dňa 28. augusta doručení sťažnosť krajskej prokuratúry zaslal na vyjadrenie obhajkyňi obžalovaného, samotnému obžalovanému, ako aj poškodenej strane.

Obhajkyňa obžalovaného sa vyjadrila tak, že sťažnosť krajského prokurátora neobsahovala odôvodnenie, krajský prokurátor si svojvoľne určil lehotu na podanie odôvodnenia sťažnosti, a preto považuje túto sťažnosť za nedôvodnú a odôvodnenie

sťažnosti zo dňa 30.07.2015 nebral do úvahy. Okrem toho však vyjadruje aj nesúhlas s odôvodnením sťažnosti krajskej prokuratúry, pričom poukazuje na svoju žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov zo dňa 05.05.2015. Tejto žiadosti Okresný súd v Galante napadnutým uznesením vyhovel. Preto rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne.

Podrobnejšie sa k predmetnej sťažnosti krajského prokurátora vyjadril aj zástupca poškodenej strany [REDACTED].

Podľa názoru poškodenej strany je uznesenie Okresného súdu v Galante nesprávne a nezákonné. V odôvodnení okresného súdu sa uvádza, že krajská prokuratúra žiadala zaistiť peňažné prostriedky ako dôkaz, ktorý má byť použiteľný v trestnom konaní vedenom v SR proti obvinenému [REDACTED].

Slovenské orgány podľa názoru okresného súdu nepostupovali v súlade so Slovenským právnym poriadkom, a to v tom smere, že v prípravnom konaní nebol vydaný príkaz na zaistenie majetku v zmysle § 95 ods. 1 Trestného zákona (pravdepodobne Trestného poriadku) a § 7 ods. 1 zákona č. 650/2005 Z. z. Takýto úsudok Okresného súdu v Galante je nesprávny. Krajská prokuratúra nežiadala zaistiť predmetné peňažné prostriedky ako dôkaz, ako sa to mylne domnieva okresný súd a nežiadal ich zaistiť ani za účelom zaistenia nároku poškodeného podľa § 50 Trestného poriadku.

Podľa názoru poškodenej strany Krajská prokuratúra v Trnave žiadala zaistiť predmetné peňažné prostriedky za účelom zabezpečenia nároku poškodeného na náhradu škody v zmysle § 95 ods. 1 v spojení s ods. 9 Trestného poriadku, a to prostredníctvom žiadosti o právnu pomoc v súlade s Európskym dohovorom o vzájomnej pomoci v trestných veciach, Európskym dohovorom o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie; Protokolom k dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie a Dohovorom o praní špinavých peňazí, vyhľadávaní, zaistení a konfiškácii ziskov z trestnej činnosti a o financovaní terorizmu.

Uvedené skutočnosti o zaistovaní finančných prostriedkov za účelom zabezpečenia nároku poškodeného znamenajú, že krajská prokuratúra nemohla postupovať podľa zákona č. 650/2005 Z. z., a to najmä z dôvodu, že tento zákon v § 3 ods. 1 výslovne a taxatívne vymenúva účely, na ktoré je možné vydať príkaz na zaistenie, a to konkrétne len na účel zaistenia majetku, ak má byť predmetom prepadnutia majetku, alebo na účel zaistenia

dôkazov. Aj podľa názoru poškodenej strany účelom zaistenia nebolo zaistenie k budúcemu prepadnutiu majetku, ani k zaisteniu dôkazov. Väčšina uvedených skutočností je uvedená už v námietkach krajskej prokuratúry voči uzneseniu Okresného súdu v Galante, ako aj v samotnom uznesení Okresného súdu Tiergarten Berlín zo dňa 25. 10. 2013. Okresný súd Tiergarten Berlín udáva, že zhabanie pohľadávky nariaďuje „na zaistenie občianskoprávných nárokov poškodených“, teda nie za účelom zabezpečenia dôkazov, ako to nesprávne vyhodnotil okresný súd. Okresný súd Tiergarten riadne vyhodnotil prípustnosť žiadosti o právnu pomoc a jasne dospel k záveru o prípustnosti Krajskou prokuratúrou v Trnave žiadanej právnej pomoci. Okresný súd postupoval v súlade s článkom 1 ods. 1 a článkom 3 ods. 1, ako aj článkom 14 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach zo dňa 20. 4. 1959, rovnako tak v súlade s článkom 1, článkom 3 ods. 2, článkom 4, článkom 6 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie zo dňa 29.05.2000, článkom 1, článkom 2, článkom 4, článkom 7 Protokolu zo dňa 16.10.2001 k Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie zo dňa 29. 05. 2000 a tiež v súlade s článkom 15 odsek 1, článkom 16 Dohovoru o praní špinavých peňazí, vyhľadávaní, zhabaní a konfiškácii ziskov z trestnej činnosti a terorizmu zo dňa 16. 05. 2015.

Krajská prokuratúra v Trnave, Okresný súd Tiergarten, ako aj Krajský súd v Berlíne vychádzali z toho, že zaistenie predmetných finančných prostriedkov na základe žiadosti o právnu pomoc je potrebné, správne a zákonné. Jediným orgánom, ktorý túto skutočnosť popiera je Okresný súd v Galante, ktorého krokmi môže byť zmarená práca uvedených orgánov s tým výsledkom, že nárok poškodeného na náhradu škody a vrátenie podvodne získaných peňazí bude postupom tohto súdu navždy zmarený.

Poškodená strana aj poukazuje na to, že slovenský súd nemá žiadne oprávnenie zrušiť zaistenie, ktoré nariadil nemecký súdny orgán, ktorá možnosť mu nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

Krajský súd podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku na základe sťažnosti krajského prokurátora a oboznámiac sa s vyjadreniami obhajkyne obvineného, ako aj s vyjadrením poškodenej strany preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť krajského prokurátora je plne dôvodná.

Krajský súd preskúmajúc právne aspekty celého prípadu konštatuje, že okresný súd nepostupoval zákonným spôsobom, keď na základe opakovaných žiadostí obhajkyne obvineného rozhodol o zrušení zaistených finančných prostriedkov, na ktorý postup podľa názoru sťažnostného nemal žiadny dôvod.

Krajský súd mal k dispozícii pri posudzovaní sťažnosti krajského prokurátora jednak právne úvahy vyslovené súdom I. stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia, jednak mal k dispozícii právne úvahy a argumenty obsiahnuté v sťažnosti krajského prokurátora, obhajkyne obvineného, ako aj poškodenej strany, pričom dospel k záveru, že v plnej miere sú akceptovateľné argumenty krajského prokurátora v podanej sťažnosti, ako aj argumenty obsiahnuté vo vyjadrení vypracovanom poškodenou stranou. Krajský súd tieto argumenty v plnej miere si osvojuje, pretože sú priliehavé a súladné so skutočným stavom v danej veci tak, ako táto chronologicky sa vyvíjala v prípravnom konaní, pričom nepovažuje za potrebné tieto argumenty, (keďže boli v dostatočnej miere reprodukované) podrobne opakovať. Len nad rámec týchto argumentov krajský súd podotýka, že okresný súd nebol oprávnený postupovať v danom prípade podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku, pretože tento postup sa viaže na postup uvedený v § 95 ods. 1 a nasl., ktorý postup však v danom prípade nebol zvolený, ale bolo postupované podľa medzinárodných zmlúv, ktoré boli vycitované jednak v sťažnosti krajského prokurátora, ale hlavne vo vyjadrení poškodenej strany.

Teda nie je tu kontinuita v právnych prameňoch pri rozhodovaní o týchto finančných prostriedkoch, pretože okresný súd si zamenil práva a povinnosti stanovené Trestným poriadkom s právami a povinnosťami uvedenými v spomínaných medzinárodných zmluvách.

Z týchto dôvodov krajský súd sa obmedzil na to, že zrušil napadnuté uznesenie s tým, že úlohou okresného súdu je postupovať v štandardnom súdnom konaní a rozhodovať hlavne o vine a treste obžalovaného, resp. jeho neviny a vo vykonávaní dôkazov za týmto účelom.»

Podľa názoru ústavného súdu z citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu nevyplýva, že by toto rozhodnutie bolo ústavne neakceptovateľné. Krajský súd relevantným a zákonne prípustným spôsobom vysvetlil, prečo zrušil uznesenie okresného súdu, odkazujúc na príslušné medzinárodné zmluvy, na základe ktorých došlo k uskutočneniu

vzájomnej pomoci medzi príslušnými orgánmi. Krajská prokuratúra na základe žiadosti o vzájomnú pomoc podľa už uvedených ustanovení medzinárodných zmlúv žiadala príslušné nemecké orgány zadovážiť výpis účtu v žiadosti označenej banky nachádzajúcej sa v Nemeckej spolkovej republike, zistiť majiteľa tohto účtu a ďalších disponentov, kedy bol predmetný bankový účet založený, kto ho založil, a tiež zaistiť peňažné prostriedky pre účely trestného konania, ktoré sa na účte v tom čase nachádzali. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že tak ako orgány Slovenskej republiky môžu vykonať požadovanú právnu pomoc spôsobom upraveným v Trestnom poriadku, v medzinárodnej zmluve, či spôsobom upraveným v právnom predpise dožadujúceho štátu, môžu si aj zvoliť, akým spôsobom budú žiadať o poskytnutie právnej pomoci. Trestný poriadok totiž nevyklučuje, aby orgány Slovenskej republiky žiadali o pomoc do cudziny aj na základe príslušných medzinárodných zmlúv. Na druhej strane Trestný poriadok neumožňuje, aby orgány Slovenskej republiky zasahovali do právomoci orgánov iného štátu, a preto ani okresný súd nebol oprávnený zrušiť príkaz na zaistenie finančných prostriedkov, ktorý vydali nemecké orgány.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti aj v tomto prípade dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení, preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver* a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou

porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva zrejماً súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení iného práva sťažovateľky zaručeného ustanoveniami dohovoru (čl. 6 ods. 1, pozn.), nemohol dospieť k záveru, že by krajský súd porušil jej právo zaručené čl. 13 dohovoru.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016